

**Zákruty lásky
a nenávisti**

Miloslava Rýznarová

Miloslava Rýznarová

**Zákruty lásky
a nenávisti**

Lodí bílou, lodí bílou chci se vézt,
S mořskou vílou, s mořskou vílou sítě plést,
Chci se toulat lodí bílou, nad hlavou mít jižní kříž,
Pak se vrátím, pak se vrátím, uvidíš...

1. kapitola

Píseň Karla Hály pomalu odezněla a ozval se bouřlivý potlesk... Až když dozněl poslední potlesk, Karel Hála stál opět připravený zazpívat další populární píseň - „Dej mi pár okovů“ a vzápětí následovala píseň „Šeříky až bílé začnou kvést“. A další – „Dívka toulavá“ a tak jich vystřídal ještě několik. Pořad se chýlil ke konci. Diváci si ještě vynutili potleskem vyvolat Karla Hálu po poslední písni znovu na pódium a tak jim ještě přidal ve zkrácené verzi „Můj otčenáš“. Publikum mu naposledy zatleskalo, zpěvák odešel a lidé se začali zvedat z křesel, aby byli co nejdříve u šaten.

Vlád'a s Věrou se dostaly do tlačence, která je málem vynesla ven ze sálu do foyeru, jak se na ně obecnost seshora začala hrnout.

„Máte rozum, že se tak tlačíte?“ ozval se Vlád'a, ale se špatnou se potázel. Hrnuli se na ně další a další, že měli co dělat, aby udrželi zrychlený krok, který je vytlačil ven z hlediště. Konečně byli ve foyeru a začali sestupovat ze schodů podél zábradlí, držíc se ho, aby se na ně zase netlačil další zástup lidí. Sešli prostředkem schodiště k šatnám, a snažili se, aby tam byli co nejdříve. Věrka se podívala na Vlád'u a prohodila:

„To jsem ještě nezažila v divadle takový nával, jako dnes.“

„To víš, Karel Hála... jeho písně jsou oblíbené, tak bylo plno. Nebylo snad jediné volné místečko v divadle, jak jsem se okolo rozhlížel“.

„Ale nemusí se chovat jako divá zvěř“ prohodila Věra.

„To máš pravdu, ale bylo tu dnes hodně mladých a ti jsou zkrátka takoví. A docela se tomu divím, že na něj šli, mají rádi docela jiný styl hudby“

Mezitím se schodiště trochu uvolnilo a oni došli pomalu k šatnám. Vlád'a zašmátral v náprsní kapse a vytáhl lístek, aby jej podal šatnářce s poznámkou, že mají oba kabáty na jednu věšáku. Šatnářka se chvíli rozhlížela po čísle, pak sundala oba kabáty a dala je na pult. Vlád'a pomohl Věře do kabátu, vzal si svůj a v chůzi ho oblékal. Vyšli ven z divadla, a zamířili k autobusové zastávce, aby se podívali, kdy jim to jede domů. Měli to jen dvě autobusové zastávky. Mohli by jít pěšky, ale nebylo zrovna dobré počasí, trochu mrholilo a tak v tomhle marastu se jim domů pěšky jít nechtělo. Autobus by jim měl jet za 15 minut, musí to vydržet. Zašli pod ochoz divadla a vyčkali, než přijel autobus. Nasedli do něj a po dvou zastávkách byli doma. Bylo půl jedenácté, když stoupali do svého bytu. Byli ještě plni hudby z divadla. Karla Hálu viděli vlastně poprvé naživo. Musí se zase podívat znovu do divadla, až budou něco pěkného dávat. Už dlouho nikde nebyli. Poslední dobou chodili do práce a z práce zase domů a pak na zahradu a nic jiného neznali. Člověk přece potřebuje k životu i zábavu, nejen stále pracovat, říkali si.

Bydleli v prvním patře a tak za chvíli vystoupali pár schodů, jež do něj vedly. Vlád'a zasunul klíč do zámku, začal odemykat, ale nešlo to, najednou si uvědomil, že byt nebyl zamknutý. Vždyť ho přece zamykal? Najednou se mu zdálo, že slyší nějaký jiný zvuk, než obvykle. Honem rozsvítil v předsíni a najednou okolo něj prolítl nějaký muž se sklopenou hlavou a vyhrnutým límcem ven na chodbu a utíkal rychle po schodech dolů. Oba zůstali jako zkamenělí. To přece není možné, koho tu v bytě měli? Zloděje? Asi! Ani si neuvědomili, že už je bůhvídkde, jak rychle pelášil! Bylo pozdě za ním běžet, aby ho dohonili, ale přesto Vlád'a rychle seběhl schody, otevřel domovní

dveře, ale nikoho už neviděl. V tom momentě překvapení, jak ten cizí chlap od nich vyběhl, si ani neuvědomil, že měl za ním hned utíkat. Ale koho by to napadlo, že se jim do bytu někdo vloupal. Pokrčil rameny a vrátil se nazpátek. Viděl, že Věra je stále v předsíni, jako kdyby se bála jít dál. A taky se bála. Vlád'a shodil rychle boty a doslova vběhl do obývacího pokoje. Viděl v obývací stěně pootevřené šuplíky a pár věcí poházených na podlaze. Na nic nesahal, šel ještě do ložnice, aby se porozhlédl, ale tady to vypadalo, že je všechno v pořádku. Nakoukl ještě do kuchyně, tady taky nic nevypadalo na nějaký zásah a tak vytočil policii a nahlásil vloupání. Chvilí s někým mluvil, přikyvoval hlavou a položil sluchátko.

„Za chvíli přijedou policajti, zatím na nic nesahej, třeba budou chtít brát otisky“ řekl Věře.

Policie u nich byla za čtvrt hodiny. Vlád'a jim otevřel a řekl, že když odcházeli do divadla, určitě zamykal, a když se vrátili domů, že bylo odemčeno, ale zabouchnuto a zavedl je do obývacího pokoje, aby viděli tu spoušť, co zloděj zanechal. Jestli něco ukradl, že nevědí, na nic nesahali, dokud oni nepřijdou.

Policisté odebrali otisky z kliky od bytu, zámku a dveří. Potom ještě ze šuplíků, které byly zotvírány. Vlád'ovi s Věrou řekli, aby si prohlédli věci, zda jim něco nechybí. Věra se pozorně dívala, měla uloženo v kazetě ve stěně šperky, nebylo jich moc, ale byly památeční po mamince a babičce. Šperky byly pryč. A taky peníze, které si ukládali do obálky za doklady, které tam měly uloženy. Šetřili si na auto, zmizelo jim celých 100 tisíc. Vypadalo to, jako kdyby šel ten dotyčný zloděj na jisto.

„Nemáte nějaké dobré kamarády, známé a podobně?“ ptal se jeden příslušník. A toho člověka, co vyběhl z vašeho bytu, jste vůbec nepoznali?

„Byli jsme tak překvapeni, že jsme si ho ani nestačili pořádně prohlédnout, ale nikdo známý to nebyl, to vím jistě“ říká Vlád'a.

„A Vy paní, taky jste ho nepoznala, anebo nepřipomínal Vám někoho?“

„Ne, vůbec jsem ho nikdy neviděla, ani mně nikoho nepřipomínal!“ Věra se najednou rozklepala, že si musela sednout na gauč, jak se jí začala třást kolena. Celým tělem jí začala probíhat zimnice a teprve teď si uvědomila, co se vlastně stalo, že je vykradl zloděj...

„To je hrozné, abychom se báli odejít z bytu, když se k nám vloupal zloděj. Musíme nechat vyměnit zámek hned zítra“ řekla Věra

„Zítra zůstaneme oba doma, vezmeme si volno, Ty pohlídáš byt, aby se sem ještě znovu nevrátil, i když o tom pochybuji, že by přišel znovu a ještě k tomu ve dne, a já půjdu koupit nový zámek a vyměním ho“ řekl Vlád'a.

Oba policisté s nimi sepsali protokol, Věra popsala šperky, jaké se jí ztratily, a domluvili se, až budou mít vyměněný zámek, že přijdou na oddělení podepsat protokol. Rozloučili se a odešli.

„Proč jsme jen ty peníze nedali do banky, tam by se jim nic nestalo a teď jsme o ně přišli. Tolik peněz, kdy je zase našetříme? A šperky po mamince a babičce. Měla jsem k nim citový vztah. Byla to památka...“ naříkala Věra.

Vlád'a ji vzal okolo ramen a začal ji utěšovat, že se šperky možná najdou, že je bude chtít zloděj někde prodat v zastavárně, ale policie dá všem prodejnám echo, tak se mu to nepovede. A peníze, to bude asi horší, s těmi se asi neshledají, když si nevšimli, jak zloděj vypadá. Leda by ho chytli v zastavárně, až bude chtít prodávat šperky.

„Věro, je to samozřejmě špatné, co se nám stalo, ale můžeme být rádi, že jsme živí, kdoví co to bylo za syčáka, mohl mít taky

zbraň a ještě nás zastřelit. Nestalo se takových případů dost? Zítra půjdu hned koupit nové bezpečnější zámky.“

S tím Vlád'a vstal, posbíral věci z koberce, které tam ležely, a začal je ukládat do stěny. Najednou objevil pod spadlým papírem nedopalek. Uvědomil si, že bylo štěstí, že papír nechytl, ale to by si toho zloděj všiml a uhasil by to, pomyslel si Vlád'a.

„Hele, on tu dokonce i kouřil“ otočil se k Věře, „to zítra odneseme na policii, až budeme mít vyměněný zámek. Můžou tam být otisky a mohli by z něj získat DNA. Anebo já to tam zanesu radši hned, Ty zůstaň doma! Doufám, že se nebudeš bát, nemáš čeho. Neboj, on se sem už neodváží“ ujišťoval Věru, když uviděl v jejích očích strach.

Otočil se, v předsíni se obul a za sebou zamkl. Věra za ním dala ještě pro jistotu řetízek na dveře, a vykročil k policii, která byla asi 400 metrů od jejich bytu.

Jen tam vstoupil, oba policisté, kteří byli u nich v bytě, se k němu hned otočili a řekli mu, že mají možná stopu. Že byl před nimi vykraden jiný byt a pachatel nechal totožné otisky, jako u nich v bytě.

„A já bych Vám mohl přispět nedopalkem, který tam zloděj zanechal, z něj se dá jistě zjistit DNA“ dodal Vlád'a a podával jim v igelitovém sáčku nedopalek.

„No vida, máme další důkaz! Posad'te se! Ten muž, když od vás utíkal pryč, skutečně Vám nebyl povědomý? Popřemýšlejte! Nepřipomínal Vám někoho, je to důležité! V tom zmatku jste mohl jeho podobu s někým přehlédnout!“

Vlád'a si sedl, promnul si bradu, hlavou mu znovu prolítlo, jak se okolo nich mihl ten chlap, že se ani nestačil zaměřit na jeho obličej, protože měl hlavu skloněnou dolů, ale přece jen něco ho na něm upoutalo. A sice bunda, kterou už někde viděl...ale kde? Ale

stejnou bundu může mít víc lidí, nemusí ji mít jen jeden člověk. Přemýšlel a najednou mu to došlo. Jejich řidič u nich v zaměstnání, ten má stejnou bundu. Jezdí s nákladákem a chodí do jejich kanceláře. To je ono! Ale že by on byl zlodějem? To se mu nezdá. Ale někdy tam sedává u jeho kolegy, když má volno a nemusí nikam jet. Že by byli kamarádi? To neví, s kolegou se nikdy moc ne bavil, jen namátkově o práci. Možná, že mu řekl někdy něco víc ze soukromí, ale to už tak bývá, ale kamarádi nebyli, to ne!

Příslušníci se na něj dívali, viděli, že nad něčím přemýšlí, a když zvedl hlavu, tak čekali, co jim řekne.

„No, vzpomněl jsem si, že k nám do kanceláře chodí řidič nákladního auta, který má stejnou bundu, jako měl ten zloděj. Ale nemohu říct, jestli to byl on, když tak okolo nás doslova proletěl ven. Opravdu jsem si jeho obličej ne všiml, měl skloněnou hlavu. Ale že by se nám on vloupal do bytu? To se mi nezdá!“

„Jak se jmenuje ten člověk?“

A tak jim Vlád'a sdělil jeho jméno a všechny podrobnosti okolo jeho osoby, co věděl.

„Tak to je zatím všechno, o dalších věcech, které zjistíme, a jak budeme pokračovat ve vyšetřování, vás oba vyrozumíme! Nezapomeňte přijít zítra k nám s manželkou, abyste podepsali protokol, uvedeme do něj i to, co jste nám teď řekl.“ A s tím se s ním rozloučili.

Vlád'ovi se cestou domů honily myšlenky jedna za druhou. Myslel na toho řidiče a znovu si promítal rychlý běh toho zloděje z jejich bytu. Ta bunda mu utkvěla v paměti. Ano, takovou nosil řidič, který k nim chodil do kanceláře za kolegou, ale že by on kradl? A jak by se dostal k jejich klíčům? Že by jeho kolega v tom měl taky prsty? To snad ne? Uvědomil si, že se někdy po něm tak divně koukal, když náhle zvedl hlavu od stolu a zase se rychle věnoval práci.

Seděli naproti sobě, a že se po něm sem tam kouknul, to je přece normální..., ale to už mám snad vidiny, řekl si, a v hlavě se mu protáčely myšlenky jedna za druhou.

Došel mezi tím domů, zazvonil, a když slyšel Věřino „kdo to je“, tak se usmál. Věděl, že má řetízek na dveřích a tak řekl, že je to on. Hned mu odemkla. Vlád'a vešel do předsíně, přezul se a zamířil do ložnice, aby si svlékl oblek a vzal si pyžamo. Zašel se ještě do koupelny opláchnout. Bylo už hodně pozdě, skoro půlnoc. Věra už měla taky na sobě noční košili a tak si oba lehli. Byla ještě zvědavá, jak pořídil na policii a jestli se ho ještě na něco nevyptávali.

Ale Vlád'a neměl náladu se bavit a tak řekl, že ne. Byl docela unavený z toho všeho, co je dnes potkalo. Zavřel oči a snažil se usnout.

2. kapitola

Ráno se oba probudili skoro najednou a uvědomili si, že první, co musí udělat je, že musí zavolat do zaměstnání, že dnes nepřijdou. Asi budou muset zdůvodnit proč. To bude zase řečí a vyptávání, až půjdou další den do práce. Tomu ale chtěli předejít. Že by si vymysleli doktora? Koukali na sebe a vůbec se jim nezamlouvalo jít s pravdou ven. Ano, vymluví se na doktora a vezmou si den dovolené. Tak to bude nejlepší. Pak Vlád'a půjde koupit zámek, namontuje ho a potom zajdou na policii, aby jim podepsali protokol. Měli by něco udělat s načatým dnem, když nepůjdou do práce. Ale náladu z nich něco podniknout neměl ani jeden po včerejším hrozném zážitku. Navíc přišli o dost peněz a také o šperky. To jim na klidu nepřidalo.

Vlád'a se Věře zmínil o bundě, kterou viděl na zloději a řekl jí, že takovou nosí jeden řidič, který k nim chodí do kanceláře za kolegou a poznamenal, že se o tom zmínil na policii.

„Řekl jsem jim jeho jméno, ale nemyslím si, že by v tom měl prsty on. Jak by se k nám dostal? A kde by vzal klíče? I když nemáme bezpečnostní zámek, přece jen byl byt zamknutý na dva zámky.“

Neřekl jí, že ho napadlo, že v tom může mít prsty jeho kolega, ale nevěděl, jak by se o to přičinil. Někdy chodí z kanceláře do provozu, a nechává aktovku vedle stolu a v ní má klíče od bytu. To už by bylo ale opravdu odvážné tvrzení takhle osočit kolegu. Ale nijak ho neznal, o jeho soukromí nic nevěděl, tak proč ne? Jestli ten řidič je jeho kamarád, mohl si udělat otisk klíčů! Však se zdržoval

v provozu nejméně půl hodiny a někdy i víc. To by stačil klidně udělat, když věděl, kam jde, a že se za pár minut nevrátí. A ještě si mohl zkontrolovat oknem, zda do provozu skutečně jde, protože musel přejít dvůr, než vešel do provozu, na který je z okna vidět. Přemýšlel nad tím čím dál víc, a všelijak tu myšlenku v duchu kombinoval s návštěvami řidiče u nich v kanceláři. Poslední dobou tam chodil docela často, vypadalo to, že jsou kamarádi.

Věra byla z té krádeže špatná, a tak mlčela, nevěděla co říct. Udělala snídani, a když se najedli, zavolali oba do zaměstnání, že si berou den dovolené. Věra pracovala v tom samém závodě jako Vlád'a, ale na jiném oddělení a v jiné budově. Vlád'a, protože byl ve funkci technického pracovníka, tak požádal ředitele o den dovolené a Věra zase svou vedoucí. V duchu si Vlád'a promítl, že se snad tím pádem nemusí ani jeho kolega dozvědět, že má dovolenou, protože každý měl na starosti jiný resort a vzájemně pod sebe nespádali. Leda by v tom vlámání do bytu měl prsty, tudíž by mohl vědět, proč nepřišel do práce. Ale nad tím už nepřemýšlel. Oblékl se a vydal se do obchodu, aby koupil lepší bezpečnostní zámky, než měli dosud a vyšel ven.

Věra zůstala doma, nechtěla nikam jít, necítila se v bytě bezpečná. A taky nic nepotřebovala. Řekla si, že když je doma, tak uvaří a otevřela mrazák a vyndala maso. Měla kližku na guláš, dala ji do mísy a trochu na ni natočila teplou vodu. Na vaření je ještě dost času. Vyndala si ale mouku, že zadělá na knedlíky, aby měla náskok. Nakrájela tvrdší rohlíky na kostky, dala je do mísy, přidala mouku, sůl, vajíčko a v hrnečku si udělala kvásek. Pak zadělala na knedlíky, přikryla je utěrkou a nechala je kynout. Polévku vařit nechtěla, měli ještě zbytek ze včerejška, tak ji dojedí. Musí teď šetřit dvojnásob, smutně se usmála, když si uvědomila, o kolik peněz přišli. Bylo jí

z toho do pláče. Když se chystala, že dá vařit vodu na knedlíky, uslyšela v zámku klíč, to se Vlád'a vracel z nákupu.

„Jsem doma, koupil jsem nové, ale dost drahé bezpečnostní zámky a teď se k nám už nikdo nedostane, leda by vylomil dveře a to už by slyšeli i sousedi.“ zavolal na ni z předsíně.

Zul si boty a šel za Věrou do kuchyně, protože slyšel, že tam s něčím šramotí.

„Co děláš?“ ptal se.

„Když jsem doma, tak uvařím a budeme mít i na zítra. Udělám guláš s knedlíkem, ale polévku vařit nebudu, zbyla nám od včerejška, tak ji dojíme. Musíme šetřit, když jsme byli okradeni o tolik peněz“ vzdychla si Věra a málem by se dala do pláče. Vlád'a to viděl a tak ji vzal okolo ramen, přitiskl ji k sobě a dal jí pusku na tvář.

„Neboj, peníze byly, ale my nebudeme...Víš, co se říká? Když nejde o život, tak nejde o nic! Jsme oba zdraví a to je důležité, peníze si zase vyděláme, co se dá dělat? Možná, že toho lumpa dopadnou, co nám tu řádl. Peněz je škoda, samozřejmě, dost dlouho jsme na tu částku šetřili, a i těch šperků, zvlášť když byly po Tvé mamince a babičce. Ale co můžeme dělat? Teď je to na policii, jestli někoho dopadnou. A jen to dořekl, zvonil telefon. Podívali se po sobě, Vlád'a šel do předsíně a zvedl sluchátko.

„ U Novotných“ představil se.

„Tady policie. To je pan Novotný? Mohl byste se k nám teď hned dostavit? Možná, že máme pachatele. Do telefonu Vám nic vysvětlovat nebudu, přijďte, můžete-li hned!“

„Dobře“ stačil jen říct Vlád'a a položil sluchátko. Obrátil se na Věru a řekl jí, že jde na policii, že na něco přišli, ať je doma. Věra se na něho tázavě podívala, ale on jen pokrčil rameny, že víc neví. Nechtěl jí dávat zbytečnou naději. Sám tomu taky moc nevěřil, že by tak brzo vypátrali zloděje. Leda že by v tom měl skutečně prsty ten

řidič... No uvidím, řekl si v duchu a obul si boty a odešel. Věra za ním pro všechny případy zastrčila znovu řetízek.

Na policii byl za chvíli, hnala ho zvědavost. Vešel do budovy, zaťukal na dveře kanceláře a po vyzvání vešel dál. A koho tam neviděl... řidiče nákladního auta, který chodil za jeho kolegou do kanceláře. Měl na sobě bundu, kterou zahlédl na zloději, jak rychlostí blesku vystřelil z jejich bytu. Koukal na něj a ten hned sklopil hlavu. Vlád'a se podíval po vyšetřovateli a čekal, co mu řekne.

„Sedněte si“, vyzval ho. Vlád'a si sedl a plný napětí očekával, co se bude dít.

„Pane Novotný, jak jste se zmínil, že jste zahlédl bundu na zloději a že jste tutéž viděl na tomto muži, který chodívá za Vaším kolegou, tak jsme hned zapátrali a byla to trefa do černého. Ani jsme nevěřili, že budeme mít takové štěstí a že kápne „božskou“! To on byl u Vás v bytě a k tomu mu napomohl Váš kolega, který mu udělal otisk Vašich klíčů z Vaší aktovky, kterou jste nechával vedle stolu, když jste odešel z kanceláře pryč. I šperky jsme u něj našli, musíte si jen překontrolovat, zda jsou všechny. Peníze nestačil ještě utratit, jak taky, když byl u vás včera večer a teď je dopoledne a musel jít do práce. Vašeho kolegu jsme též zadrželi, už jsme ho vyslechli, ke všemu se přiznal a myslím, že skončí ve Vašem podniku pracovní poměr. Už něco naznačil Váš ředitel.“

Vlád'a z toho byl ze všeho paf...Vždyť vlastně sám o tom přemýšlel, jestli to tak není, ale nemohl uvěřit, že by se jeho kolega k něčemu takovému propůjčil. Jak se člověk v lidech klame. Oddechl si! Peníze jsou na světě a Věřiny šperky taky! I když je chlap, přece jen ho to vzalo, to by nikdy nečekal, že ho jeho kolega zradí, i když se mu občas nelíbilo, jak se po něm dívá, měl takový záludný pohled... Co na to říct? Byl rád, že se peníze a šperky našly a to vlastně ze dne na den.

„Pane Novotný, sepsali jsme protokol a tady nám ho podepište! Přijde také Vaše paní? Její podpis bychom potřebovali ke včerejšímu protokolu, který jsme sepsali po krádeži.“

„Moje žena přijde, samozřejmě!“

Oddechl si, měl po starosti, ale stejně zámky vymění, když už koupil lepší a dal za ně tolik peněz...

Řidič měl hlavu pořád skloněnou, Vlád'a se na něj podíval a neodpustil si poznámku, jak dlouho se na krádež připravoval? Ale ten ani nemukl. Měl na ruku pouta a určitě se necítil ve své kůži nejenom, že je spoutaný, ale že se vidina lehkého zisku rozplynula. Teď bude za to sedět... A nebyl to první vroubek, jak se Vlád'a dozvěděl, byl už jednou zavřený a jednou měl podmínku. Pěkný ptáček... A Vlád'ův kolega nebyl o nic lepší, i když zavřený ještě nebyl, ale teď ho podmínka určitě nemine za napomáhání ke zločinu.

Recidivistu odvedli do vazby a vyšetřovatel vytáhl ze zásuvky obálku s penězi, položil ji před Vlád'u s tím, aby si částku přepočítal. Z peněz nechyběla ani koruna a ještě měl zkontrolovat šperky. Ale řekl vyšetřujícímu, že by to nechal na manželce, že přesně neví, co měla v kazetě uloženo, i když si myslí, že je to všechno, ale šperky byly ženiny a tak ať je zkontroluje ona. Řekl, že až přijde domů, že ji sem pošle. Podepsal převzetí částky peněz a poděkoval, že tak brzo našli pachatele. Byl nesmírně šťastný už kvůli Věře, kterou ta krádež vzala víc, než jeho, i když mu to jedno nebylo. Rozloučil se, a ještě znovu poděkoval. Takhle rychlé vyřízení krádeže opravdu nečekal. Jsou to pašáci, ale určitě napomohlo tomu to, že poznal bundu zloděje a zjistit jeho jméno už nebyl problém a tak usvědčení pachatele vzalo rychlý obrat.

Vlád'a šel domů s radostnými myšlenkami a v duchu se těšil, jak překvapí Věru. Ta bude koukat...Stoupal pomalu po schodech a zaťukal na dveře místo zvonění, a hned se ohlásil, že je to on. Slyšel

Věřiny kroky, jak se blíží ke dveřím, ještě otevřela kukátko, aby se opravdu přesvědčila, že ji neklame sluch. Když otevřela dveře, a Vlád'a vstoupil do předsíně, čekala, co jí řekne, když ho tak brzo ráno volali...

Vlád'a ji objal, vtiskl ji políbení na rty a zatáhl ji do obýváku. Tam vyndal z kapsy obálku, z ní vytáhl peníze a s úsměvem je roz-táhl do šířky, aby viděla, kolik jich je. I když sto tisíc by spočítat takhle rychle nemohla. Věra otevřela údivem oči a s němou otázkou v očích koukala na Vlád'u.

„Zloděje odhalili, byl to ten kamarád, který chodil za mým kolegou do kanceláře. Čapli ho ještě doma, než šel do práce i s lupem. I Tvoje šperky jsou na světě, vzal bych je taky sebou, ale nevěděl jsem přesně, co jsi měla v kazetě, tak jsem jim řekl, že si je přijdeš převzít sama a pak jim podepíšeš převzetí. Oblékni se a jdi tam hned. Ať to máme za sebou.“

Věra stěží zadržovala slzy tentokrát radosti, že se peníze a šperky našly. Chtěla vědět ještě podrobnosti okolo toho všeho, ale Vlád'a ji honil, jen ať jde rychle na policii, aby si převzala šperky, a pak jí to všechno poví.

„Ale já mám připraveno na guláš a knedlíky bych už měla dát vařit“ povídá.

„Ty počkají, a když budou víc nakynuté, tak to taky nevádí, hlavně že máme peníze a šperky nazpátek, běž už!“ A Vlád'a ji popohnal, sám rozradostněn, že ta loupež u nich vzala takový rychlý spád a ukradené věci mají nazpátek. Věra se šla převléct, ještě napřed ale vypnula kamna, obula se a vyšla ven. Pospíchala na policii, celá rozradostněná, aby to už měla za sebou, že to takhle dopadlo. Za chvíli byla na místě, vešla do budovy, zaťukala na příslušné dveře a po vyzvání vešla dál.

„Dobrý den, přišla jsem kvůli té krádeži u nás doma, jsem Novotná!“ Nebyla si jistá, zda je to ten příslušník policie, který byl u nich doma.

„Á, posaďte se, já dojdu pro kolegu!“

Za chvíli přišel jeho kolega a toho už poznala. Pozdravil ji a vytáhl ze šuplíku kazetu se šperky a přistrčil ji k ní, aby si je prohlédla, zda nic nechybí. Věra se jimi prohrabovala, ale nic nechybělo. Podepsala mu protokol o převzetí a taky i včerejší protokol o krádeži.

„Jsem tak ráda, že jste to tak rychle našli, ty šperky bylo rodné dědictví. Moc mě to mrzelo, měla jsem k nim citový vztah“ řekla Věra.

„A za peníze Vám taky mockrát s manželem děkujeme, bylo to úžasné, že jste vlastně ze dne na den usvědčili zloděje.“

„Bylo to jednoduché, když nám Váš manžel řekl, že tu bundu viděl na muži, který chodil za jeho kolegou do práce. Když jsme zjistili, že už byl trestán za krádeže a ještě má i podmínku, tak jsme šli skoro na jisto. Ani moc nezapíral, byl překvapený a vystrašený, takže jsme z něj přiznání dostali vlastně hned. Peníze byste si ale měli uložit do banky“ prohodil Věře.

„Už jsme si to s manželem taky říkali, ale to víte, někdy má člověk potřebu je mít doma.“ Věra se usmála, znovu poděkovala, rozloučila se a odešla. Měla nádherný pocit, že to všechno dobře dopadlo, a udivovalo ji, jak rychle dopadli pachatele. To se jen tak normálně nestává. Šli vlastně ještě po horké stopě, řekla si, když si uvědomila, že si Vlád'a všiml té bundy a kdo ji nosí...

Měla takovou radost, že přidala rychle do kroku, aby byla již brzo doma. Zazvonila, a doslova vplula po otevření dveří do před síně. Už ji nebylo do pláče, měla radost, že ztracené peníze jsou na světě i se šperky. Jen jí vrtalo hlavou, jak ten zloděj věděl, kde pení-

ze ukrývají, protože šel vlastně skoro najisto. A svěřila se s tím Vlád'ovi. Vlád'a ji řekl, co slyšel od příslušníka, že se občas s něčím prořekl před kolegou při náhodné debatě a tím jim vlastně napomohl k činu. Řekl jí, že jeho kolega byl z funkce odvolán a že pravděpodobně dostane podmínku, protože se to bude ještě projednávat u soudu a že oba, jak Vlád'a, tak Věra budou muset u soudu vypovídat. Ale to už bude konečná. Hlavní věc je, že to, co ten hajzl ukradl, máme a peníze uložíme do banky.

„A já jdu teď vyměnit zámky!“

Věra se převlékla a šla do kuchyně dodělat oběd. Zapnula hrnec s vodou na knedlíky, ty trochu víc nakynuly, než měly, ale nic se nestalo. Nakrájela cibuli na guláš a dala podusit, pak nakrájela maso na kostky, přidala ho do kastrolu, dala sůl, kmín a papriku a pomalu míchala, až se maso zatáhlo a pustilo šťávu. Potom ho trochu podlila, přidala ještě česnek a nechala pomalu dusit za občasného míchání. Voda na knedlíky začala v hrnci vřít a tak do ní hodila knedlíky a koukla na hodiny, aby věděla, kdy je vytáhnout. Přemýšlela, jestli nemá ještě upéct něco sladkého ke kávě. Moc se jí do toho nechtělo, ale řekla si, že udělá rychlý piškotový koláč na plech, pohází jej navrch kompotovanými meruňkami, navrch dá žmolenku a bude hotovo. Tenhle koláč nedá takovou práci, je hotový hned. A jak usmyslela, tak taky udělala.

Mezitím Vlád'a odmontoval oba zámky a zkoušel nasadit nové. Dalo mu to trochu víc práce, nové zámky hned nesedly, jak měly a tak se s tím trochu mořil, než se mu to povedlo. Ale byl s prací spokojen. Šel si do kuchyně pro lopatku a smeták a vdechl omamnou vůni z páry nad hrncem, jak tam Věra zápolila u sporáku. Ta mu polechtala jazýček a tak se už těšil na oběd. Měl docela hlad. Věra mu nabídla, že mu ohřeje polévku, ale Vlád'a chtěl jíst s ní najednou a řekl jí, že to vydrží. Zametl po sobě, smetí odnesl do koše a pak

vzal malý kbelíček a hadr aby umyl dveře okolo zámku a pak ještě dole dlažbu, kam padaly piliny. Až to zaschne, ještě to přetře trochu bílou barvou. Měl hotovo, byl se sebou spokojen. A navíc měl blažený pocit v duši, že to všechno dobře dopadlo. Ta hysterie, která včera nastala po návratu z divadla, až do dnešního rána, je pryč. Co kdyby ty peníze zanesli ještě dnes do banky, ať mají v duši klid. Navrhl to Věře a ta s tím souhlasila. Šel se do koupelny umýt a pak zašel do kuchyně vyzvídat, kdy už bude oběd, protože to tam nesku-tečně vonělo. Guláš už neměli dlouho a tak se na něj těšil.

3. kapitola

Ráno se probudili snad současně. Otočili se na posteli a koukli jeden na druhého, zda ještě nespí. Museli se tomu zasmát.

„Dnes nemůžeme být doma, musíme jít do práce“ prohodil Vlád'a a Věra se jen usmála, šťastná, že všechno tak dobře skončilo. Vstala první, šla připravit snídani a Vlád'a se šel zatím do koupelny oholit a umýt. Když byl hotový, vystřídala ho Věra. Na stole měl již připravenou snídani a tak se do ní pustil. Byl to jejich každodenní rituál. Věra se mezitím oblékla, nalíčila a zasedla také ke snídani. Měli kávu a včerejší piškotový koláč s meruňkami. Opláchla nádobí od snídane a oba vyšli najednou z bytu. Zamykali už novými klíči.

Jen co přišla Věra do zaměstnání a do své kanceláře, hned se jí kolegyně ptala, co se to u nich doma dělo... prý je toho celý podnik, že je vykradli a že v tom má prsty Vlád'ův kolega. Věra se o tom nechtěla bavit, jen přikývla, že je to pravda.

„To je hrozné, řekla kolegyně, ale když viděla, že Věra není vstřícná, aby o tom vyprávěla, tak zmlkla, jen se na ni občas přes stůl zadívala, jako kdyby tomu pořád nechtěla věřit. Zato Vlád'a byl volán k řediteli a tomu musel podrobně vysvětlit, jak to vlastně bylo, když se vrátili z divadla. Ředitel se podrobně na všechno vyptal, i na řidiče, který chodil za jeho kolegou do kanceláře. Pak jen nevěřícně zakroutil hlavou a řekl, že by si nikdy nemyslel, že by kolega na něj udělal takový podraz.

„, No, Váš spolupracovník dostal na hodinu výpověď, takže si musel okamžitě sbalit věci, ale musí být k dispozici policii, nesmí

nikam odjet. Bude s ním taky soud, ale myslím si, že dostane jen podmínku. To je ale jedno, zkrátka takového pracovníka tu zaměstnávat nemohu. Nevíte o někom, kdo by mohl nastoupit na jeho místo?“ zeptal se Vládi. Vlád'a zakroutil hlavou, že neví, ale že se poptá, a když o někom věděl, tak dá vědět.

„Budete muset z části převzít po něm některé urgentní věci, které se budou muset vyřídit,“ podotkl ředitel a Vlád'a přikývl, že se postará. Asi to nestihnu v normální pracovní době, řekl si v duchu a ředitel jako kdyby četl jeho myšlenky, dodal, že za to bude náležitě ohodnocen. Vlád'a se ještě poptal, zda je to již všechno, ředitel přikývl, poděkoval mu za vstřícnost a rozloučil se s ním. Ještě dodal, že včerejší dovolenou, o kterou s manželkou požádali, jim oběma škrtá a ten den budou mít jako pracovní. Je to malé odškodnění za to, co si museli prožít. Vlád'a se překvapeně podíval na ředitele, ten se jen usmál a pokýval hlavou, když viděl, že se mu chystá poděkovat.

Vlád'a se rozloučil a odešel do své kanceláře. Když ji otevřel, zjistil, že stůl kolegy je úplně vymetený. Podíval se do zásuvek, tam viděl jen desky s doklady a vzadu za stolem skříň se šanony. Kolega si odnesl i polštářek ze židle. Vlád'a chvíli postál a najednou si uvědomil, jak je tam děsně prázdné. I když s kolegou nijaký bližší kontakt nenavázali, přece jen tu seděli dva, teď tu bude sám a kdoví, kdy někdo po něm nastoupí. Není to špatné místo, řekl si pro sebe a dobře placené, zauvažoval a najednou mu zatrnulo, s jakou krysou to seděl v kanceláři.

Nechal myšlenek a pustil se do práce. Bylo toho dost, co musel udělat, a taky teď navíc za kolegu, teď už bývalého. Včerejší absence v zaměstnání byla znát. Čekal ho výkaz a zhotovení plánů různých akcí a další a další věci... A tak se do toho pustil. Nikdo ho nebude aspoň rušit, když tu bude teď sám.

Bylo dávno po pracovní době, když skončil a šel domů. Předtím ale zavolal Věře, že se zdrží, aby neměla starost. Docházel pomalu k jejich ulici, když se trochu spustil déšť. Ohrnul si límec a přidal do kroku, myslel si, aby nakonec ještě pořádně nezmokl. Mračna se začala honit oblohou jako o překot. Zahnul za roh, přešel dvě budovy a už byl u jejich domu. Otevřel si domovní dveře a pomalu vystupoval do prvního patra. Odemkl byt, vstoupil do předsíně a hned zahalekal na Věru, že už je doma a že má hlad. Z kuchyně se šířila vůně ohříváného guláše, který včera Věra uvařila. Ale ještě něco odtud vonělo, nasál vzduch, ale nemohl poznat, co to je. Vešel do kuchyně a ucítil lahodnou vůni, která se vznášela nad sporákem. To voněla hovězí polévka... Věra právě vyvalovala placku na nudle. Tu budou mít ale až zítra. Věra si vždycky připravovala jídlo na druhý den, když přišla domů ze zaměstnání, aby jí to pak nedalo tolik práce.

„Guláš je už skoro ohřátý, ještě Ti ohřeji do něj knedlíky“ povídala

„Už mám hlad, ani nevíš jaký“ povídá Vláďa

„Byl jsem u ředitele, zavolal si mě a musel jsem mu říct všechno o té krádeži. Jak jsme přišli domů z divadla a co pak následovalo, zkrátka všechno chtěl vědět. Taky mně říkal, že máme včerejšek oba jako pracovní den za to, co jsme si prožili a museli vytrpět. Takže máme den dovolené k dobru. A budu muset částečně převzít i úkoly toho lotra, co se mnou seděl v kanceláři, než ředitel někoho sežene. Pověřil mě, jestli o někom nevím, abych se pozeptal, Ty by ses taky mohla někde zeptat, jestli by se někdo nenašel, kdo by nastoupil místo něj. Nerad bych tu jeho práci převzal na sebe. Slíbil mně, že to nebude zadarmo. O peníze ani nejde, i když mít zase naloženo tolik práce na bedrech a dělat to jen za „pěkně děkuju“,

by se mi dlouho dělat nechtělo. A vůbec, mám své práce a úkolů dost!

Věra mezitím už ohřála guláš, dala ho na talíř, přidala knedlíky a položila mu to na stůl v kuchyni, aby u ní seděl. Řekla mu, jak byla její kolegyně zvědavá, a chtěla vědět, co se u nich doma dělo, že jdou po podniku o tom řeči, ale že jí nic neřekla, jen že to je pravda. Co bude komu vykládat... Lidé jsou náramně zvědaví a mají oči a uši našpicované, jen aby jim nic neuteklo. Co je jim do toho.

Placku na nudle měla vyválenou, a tak ji nechala schnout, zatím co se hovězí polévka zlehoučka vařila na sporáku. Vlád'a dojedl a zeptal se, jestli ještě nezbylo trochu guláše, že má docela hlad. Odpoledne v práci nic nejedl a tak mu vytrávil. Věra mu ještě dala na talíř další porci, že jenom kulil oči.

„A budeš taky mít, že mi toho tolik dáváš?“ ptal se...

„Ale to víš, že jo, uvařila jsem toho včera dost, neboj“ povídá Věra a otočila placku na nudle, aby proschla ještě i druhá strana a mohla je nakrájet. Nandala si taky guláš s knedlíky a přisedla si k Vlád'ovi. Oba mlčky jedli, a když dojedli, Věra se zvedla, vzala nádobí za stolu a dala ho do dřezu. Zkontrolovala placku na nudle, a když viděla, že by ji mohla už krájet, vytáhla nůž, nabrousila ho a začala pomalu krájet slaboučké nudle. Vlád'a se zvedl s tím, že půjde do obýváku a pustí si televizi.

„Co myslíš, dáme ty peníze do banky, nebo si je necháme doma?“ zeptal se Vlád'a, když za ním přišla Věra do obýváku. „Já nevím, jak myslíš! Když teď máme bezpečnostní zámek, tak bychom je tam ani nemuseli dávat. To, že nám je ukradl ten ksindl, byla mimořádná situace, ke které mu napomohl Tvůj kolega, jinak by se to nestalo! Vždyť nám nikdy nikdo nic neukradl a tady v baráku se taky nic takového nikdy nestalo. Zkrátka to byl komplot těch dvou.“

Máš pravdu, necháme je zatím doma, mám takový lepší pocit, jako kdybychom je měli pod kontrolou.“ řekl jí na to Vlád'a

Týden uplynul, uplynul ještě další týden a pak měsíc, a nic se nedělo. Mysleli si, že bude zahájeno soudní jednání, a tak si Vlád'a řekl, že se půjde zeptat na policii, jak to vlastně bude dlouho trvat, než bude s řidičem zahájen soud. Tam se dozvěděl, že je to ještě brzo, že mohou počítat nejdříve tak za půl roku a to ještě kdoví. K soudnímu jednání je hodně případů a někdy se kauza odloží pro nedostatek důkazů a tak ten kdo čeká na vyřízení soudu, musí mít trpělivost. Ať se tím netrápí, viník bude určitě potrestán, hlavní věc je, že peníze a šperky dostali nazpátek. Příslušník mu ale sdělil, že byl zloděj propuštěn z vazby a vyslýchán bude na svobodě. Až bude mít soudní jednání, tak soud rozhodne o jeho trestu. To Vlád'u moc nepotěšilo. Ne, že by byl srab, ale doslechl se o něm, že to je násilník a tak měl obavy o Věru, aby s ním nepřišla někde do konfliktu a on se jí nemstil za to, že byl dopaden. Ale tím by si jen uškodil a přitížilo by mu to. Přece jen měl ale o Věru strach. O sebe se nebál, byl chlap a uměl by se s ním vypořádat, ale Věra ne, té by mohl ublížit. Uvědomil si ale, že má zbytečné starosti, vždyť ten chlap má takhle už hodně na triku, natož kdyby byl trestán ještě za ublížení na zdraví, to by si určitě rozmyslel...

Vlád'a měl v zaměstnání frmol. Moc si přál, aby někoho sehnali, kdo by nahradil jeho kolegu. On sám o nikom nevěděl, i když měl na mysli jednoho kamaráda, který před nějakou dobou sháněl práci a věděl o něm, že je spolehlivý. Když se za ním ale vypravil, Jirka byl už zaměstnán u firmy ve vedlejší město a byl tam spokojen. A aby hledal sám někoho inzerátem, to se mu nechtělo, to byla věc ředitele. Tak si jen přál, aby brzo někoho našli, a on nemusel nastavovat čas a chodit později domů, než chodil. Věře se to vůbec nelíbilo, že chodí skoro večer, ale co se dalo dělat, práce bylo dost a

v normální pracovní době se to stihnout nedalo, když musel pracovat za dva. Byl zvědav, jak ho ředitel ohodnotí. Slíbil mu to, že nebude škodný. Tak se nechá překvapit...

Týden uběhl jako voda, byl pátek večer a Vlád'a plánoval, že by se mohli v sobotu někam vydat s Věrou na výlet. Oba měli rádi přírodu a nejen tu, ale když byla protkнутá nějakou tou historickou památkou, tak to nemělo chybu. Přemýšlel, vzal mapu a začal studovat, kam by to bylo od nich nejvýhodněji, aby měli i dobré vlakové spojení. Všude bylo tolik zajímavých míst, za kterými se dalo vydat, ale všude se nedalo v časovém rozpětí za den dojet vlakem, případně autobusem. Mohli by jet do Ústí nad Labem do ZOO a pak přejít řeku a vydat se na hrad Střekov. Ale to by bylo docela náročné, protože ústecká zoologická zahrada je rozlehlá a na kopci, a navíc je na opačné straně řeky, než hrad, takže by si měli nechat na ni spíš celý den. Ale nakonec uvidí, však šlapat do vrchu jim sice dá nějakou námahu, ale pak když ho vyšlapou, tak budou už jen pomalu scházet z vrchu dolů a křížovat zahradu sem tam, jak budou jejich zvířecí obyvatelé umístěny. A taky uvidí, kolik jim prohlídka zabere času... V duchu se rozhodl a hned to prodiskutoval s Věrou, co na to říká. Líbilo se jí to. Zvláště se těšila, že někam vypadnou a nebudou doma. Měla ráda výlety, byly oba stejného založení. V duchu přemýšlela, že má maso na řízky, tak je usmaží, aby měli sebou na svačtinu, a k pití si taky něco vezmou, případně někde v bistro zasednou na pivko. A pustila se do práce. Vytáhla maso a už je naklepávala, aby je mohla obalit a dát smažit. Vlád'a zatím vytáhl batoh ze skříně, dal ho na komodu, připravil botasky, foťák, turistické hole a různé další propriety, které jsou běžné na výlet. Už se oba těšili na zítřek a hlavně mysleli na to, aby se nepokazilo počasí. Předpověď byla ale dobrá, tak snad to vyjde. Vezmou si sebou deštníky, kdyby se náhodou zhoršilo počasí. S nimi nad hlavou sice není výlet na jedničku,

ale musí být připraveni na všechno. Počasí se poroučet zkrátka nedá a předpovědi taky někdy nevychází...

Věra dosmažila řízky, nechala je na talíři, aby vystydly a poklidila kuchyň. Vzala ještě prachovku, poutírala v bytě prach, a vyluxovala celý byt. Sedla si k televizi, aby se podívala na detektivku, kterou měli hrát za chvíli. Ještě dávali předpověď počasí na zítra, a tak se oba zaposlouchali, protože to bylo pro ně aktuální...

“Hromy a blesky padat nebudou a trakaře taky ne, tak to je prima,” řekla Věra, a usmála se. Tohle přísloví zná ještě z dětských let a stále ho někdo sem tam prohodí, když je venku mizerné počasí. Vzpomněla si na to, že i některá německá slova, která se používala v době války, teď počesttělá, se používají i nadále. Zvyk je zkrátka železná košile. Vždyť i řízkům se říká někdy hantýrkou šnycl, nebo strojvůdci zas mašinfíra, rychlíku šnelcuk a mohla by jmenovat dál a dál. Slyšela to od babičky a teď i od mladších lidí, kteří to zase převzali z domova.

Oba zbystřili pozornost, detektivka začínala...tu měli oba rádi. Zaposlouchali se do děje a zmlkli. Byla napínavá, a když skončila, ještě si chvíli o ní povídali.

„No nic, musíme do hajan, zítra jdeme do práce, aniž by si hned uvědomil, že je zítra sobota a že jedou na výlet.“ prohodil Vlád’a. Ani Věra si to hned neuvědomila, tak byli oba ještě prodchnutí dějem detektivky.

Napřed šla do koupelny Věra, aby se osprchovala a pak hned Vlád’a. Hupli do postele a snad v momentě usnuli. Měli za sebou dnes oba dva v práci perný den. Věra měla uzávěrku a to je vždycky záhul a Vlád’a? Ten pracoval za dva! Už toho měl opravdu dost, bylo to dost náročné, a kdy nastoupí nový zaměstnanec, ví Bůh, zatím o tom nebyla ani zmínka.

4. kapitola

Budík ráno zvonil delší dobu, než si uvědomili, že musí vstávat... oba se lekli, protože celou noc spali jako zabití. Ani se jim nechtělo vstávat. Napřed si mysleli, že jdou do práce, jak byli rozespálí, ale pak si uvědomili, že je sobota a že jedou na výlet. Vykulili se doslova najednou oba z postele. První vlítla do koupelny Věra, protože jí to trvalo kratší dobu, než Vlád'ovi, který se musel holit. Umyla se, vyčistila zuby, a šla se obléknout. Postavila na kávu, namazala krajíce s máslem a obložila je kolečky salámu. Než byl Vlád'a hotový, připravila do krabice svačinu na výlet, řízky a chleba a taky pití. Posadila se ke stolu, nečekajíc na Vlád'u a pustila se do jídla. Vlád'a už ale taky vyšel z koupelny, voněl vodou po holení a sedl si ke stolu s poznámkou, jaký má prima servis. Věra ani nemukla, jen se na něj mlčky usmála a rychle konzumovala snídani. Vzpomněla si, že by si měli vzít sebou ještě dalekohled, jestli se jim podaří časově přece jen zdolat i hrad Střekov. Posledně ho sebou neměli a pak toho litovali. Sotva dojedla, opláchla hrneček i talířek a šla se podívat po dalekohledu. Nevěděla přesně, kde ho mají, protože ho nemohla nalézt. Ptala se Vládi a ten jí odpověděl, že už ho má v batohu. Usmála se, a řekla mu, že myslí na všechno. Vlád'a už byl taky nasnídaný a tak se začali obouvat, Věra si přehodila malou taštičku přes rameno, Vlád'a vzal zase batoh s jídlem a pitím, zamkli za sebou a ještě zkontrolovali dveře, zda jsou dobře zamknuté. Už se oba báli, aby je zas někdo nevykradl, ale teď měli už lepší bezpečnostní zámky. A vypá-

čít dveře, to už by musel být ten zloděj opravdu velký násilník, že by se nebál, že na něj vlítnou sousedi.

Seběhli dolů ze schodů a zamířili na nádraží, které bylo přece jen kousek dál. Ale byli mladí, tak jim chůze nedělala problémy. Koupili si jízdenku do Ústí nad Labem a už se těšili na zvířata, u kterých se vždy zabaví a je jim dobře. Umí člověka hezky naladit... Každé je jiné a každé má jiné manýry. Opice se dožadují pozornosti, je jich tam hodně druhů... Jsou moc roztomilé, zvlášť ty malé...Očka mají jako korálky, žebrou, natahují ručku skrz mříž a dožadují se nějakého mlsku. Ale je přísný zákaz krmení, mohl by jim nějaký mlsek ublížit. Ale i jiná zvířata stojí za pozornost a tak jednou za rok se vydávají do zoologické zahrady. Na ten výlet se vždycky těší, je to zase jiná relaxace po výletech za památkami, které mají oba rádi. Tentokrát se pokusí, jestli ještě zvládnou časově hrad Střekov, i když by to bylo dost náročné, však uvidí.

Nastoupili do vlaku a ten se za chvíli s nimi rozjel. Za hodinku by měli být na místě. Od nádraží je to ještě dost daleko, přes rušnou silnici pod viaduktem, kde jezdí jedno auto za druhým. A k ZOO za mostem vede jen úzká cestička hned vedle silnice, po které je velký provoz oběma směry. Oddechli si, když zamířili opět pod další viadukt, kterým vedla silnice již ne tolik frekventovaná k zoologické zahradě.

Za chvíli byli u vstupní brány, zaplatili a vydali se mírně do vrchu kolem lachtanů, kteří se proháněli ve vodě. Chvíli u nich postáli a pokračovali dál okolo klecí orangutanů, kde sídlila slavná zvířecí filmová hvězda – orangutan Ňuňák! Slavný byl, to ano, zahrál si ve filmu „ Dva lidi v ZOO“. Sláva mu asi stoupla do hlavy, protože byl schovaný, zřejmě si umínil, že ho lidi nemusí pořád okukovat. Nevadí, podívají se k němu, až se budou vracet po skončené prohlídce. Šli okolo koziček, jedna kozička prostrčila otvorem

v plotě hlavu a čekala, že něco dostane, ale když se toho nedočkala, tak ji zase zasunula nazpátek a odběhla. Následovala prasátka pekaři a tak pokračovali okolo ohrad a plotů čím dál výš do vrchu. Viděli slony, hrochy, nosorožce, buvoly, žirafy, zkrátka byla tady zastoupena snad všechna zvířata, která existují. To určitě ne, ale bylo jich tu spousta. I vlky tu měli, krokodýla, který ležel jak mrtvola, ani se nehnul a v teráriích spoustu dalších zvířat, plazů a taky i cizokrajné papagáje...no krása!

Byli docela tím stoupáním unavení, protože tady zoologická zahrada byla skutečně na vrchu Mariánské skály, odkud je vidět široko – daleko. Podle ní je taky pojmenovaný nedaleký most, který se klene přes řeku Labe. Když už byli na tom nejvyšším vrcholu, viděli odtud město Ústí s pozadím kopců - Středohoří, zkrátka výhledy byly dnes unikátní. Předpověď byla pravdivá, nelhala. Povedla se! Jak tak pomalu sestupovali dolů, ještě si prohlíželi další obyvatele této rozlehlé zvířecí zahrady. Došli k malému obchůdku, před kterým byly stolky se židlemi.

„Posvačíme a dáme si pivko“ prohodil Vlád'a

„Ano, tady je na to příhodné místo“ přikývla Věra a už si šla vyhlídnout stůl, ze kterého by měli výhled na město a vrchy, které odtud byly krásně na dohled. Vlád'a sundal batoh a zašel do krámků, a za chvíli vyšel s dvěma plechovkami černého piva. Oba ho měli rádi. Ještě se vrátil pro sklenice a usedl k Věře. Ta zatím vybalila z batohu řízky a chleba, položila to na víko krabice, a dali se do jídla. Vlád'a nalil pivo do sklenic, jedli, popíjeli a bylo jim dobře. Po té námaze stoupání a chození po rozlehlém areálu v nich pivo jen zašumělo.

„Asi si dáme ještě jedno“ prohodil Vlád'a

Rozhlíželi se po okolí, bylo tu vskutku nádherně! V dálce se zobrazovaly špičky hor, město Ústí jim nabízelo nakouknout do jeho nitra, nalevo se tyčila k obloze vysílací věž Bukové hory, vskutku

parádní výhledy k jejich svačince. Vlád'a došel koupit ještě další dvě plechovky piva, i když Věra si už na celé pivo netroufla, a tak zbytek dopil Vlád'a. Dojedli svačinu a ani se jim nechtělo vstávat, jakou tu měli pohodu. Mrkli ale na hodinky a usoudili, že by hrad Střekov mohli ještě zvládnout. Teď půjdou již z kopce dolů, mrknou ještě na orangutana, jestli už bude venku a pak se vydají nazpátek k druhému mostu Eduarda Beneše, který vede také přes řeku Labe a přes něj přejdou na část města Ústí – Střekov a podél řeky by se vydali k hradu. Mohli by taky jet jednu stanicí vlakem na Střekov, protože půjdou okolo vlakového nádraží, ale kdoví, jestli by zrovna vlak tím směrem jel. Musí to zvládnout pěšky. A tak vstali, sešli pomalu dolů, a zamířili ještě k orangutanovi. Měli štěstí, seděl dole na podlaze klece a koukal do blba.

„Ahoj“ pozdravili ho, ale ten náfuka se na ně ani nepodíval. Dělal, jako že je nevidí. Vlád'a vytáhl fotoaparát a zaměřil ho na něj. Jen tak tak, že ho stihl vyfotit. Ňuňák sebou mrskl a vyskočil na větev, tam si zakryl oči a nechtěl s nimi nic mít. Tak ho vzal ještě jednou, tak, jak tam seděl. Co se dalo dělat. Asi toho okoukávání od lidí a focení měl opravdu dost a bylo mu to nepříjemné. Však tu taky projde lidí a každý je na něj zvědavý. Na kleci je upozornění o koho se jedná, a tak je vyhledávaný nejen pro focení, ale každý kdo viděl film, by ho rád spatřil. A on už o to zřejmě nestojí.

Od Ňuňáka seběhli dolů k bráně a vydali se opět po rušné silnici nazpátek k mostu Eduarda Beneše. Přešli ho a šli kousek kolem Labe, až došli ke střekovskému nádraží a za ním přešli po schodech do vrchu most, který vedl přes železniční koleje. Stoupali mírně do kopce ošumělou a nevábnou ulicí přes další dvě ulice a vešli již na silnici, která by je měla dovést ke hradu. Byli docela unaveni, protože přece jen v zoologické zahradě byl terén v kopci a chodili tam dost křížem krážem a sem ke hradu to taky bylo kousek cesty.

A to ještě nebyli v závěru. Pokračovali dál stále silnicí, až uviděli restauraci s názvem „U hradu“ a tak věděli, že jdou správně. Šli stále dál a najednou měli dilema, kudy jít, neboť silnice se rozdvojovala. Ale přece jen ta druhá byla spíše cesta, než silnice a vedla trochu níž, než ta, po které šli. Ta druhá vedla mírně do kopečka, i když kopcem se nazvat nedala. Vykročili po ní, posléze se silnice zatáčela doleva a to už bylo větší převýšení a tak usoudili, že jdou správně, i když tam ukazatel ke hradu stále neviděli. Silnice znovu zatáčela doprava a převýšení bylo již zase větší. Posléze uviděli skálu, hrad na ní sice vidět nebyl, ale to už věděli, že jdou dobře. Pod skálou, v hloubce, viděli Masarykovo zdymadlo. Ještě šli kousek a byli na parkovišti pod hradem. Teď je čekal výstup na hrad. První branou vešli na nádvoří, šli dál ke druhé bráně a dívali se, kde je pokladna, aby zaplatili vstupné. Ta byla až u další třetí brány. Tam jim taky nabídli tištěný výklad o hradu. Vzali si ho s upozorněním, že je tam někde průvodkyně s lidmi a že se k ní mohou přidat, pakliže budou mít zájem.

„Tak jsme tady po prvé, vid’?“ řekl Vlád’a.

„Ano, však jsme se na něj chystali už dlouho“ přitakala Věra. Viděli jej asi dvakrát z vlaku, když projížděli Ústím, jak se vypínal na skále nad řekou a tak si tehdy řekli, že se k němu jednou musí vypravit. Dnes se jim to konečně povedlo. Kousek za třetí branou byl rytířský sál, ve kterém se pořádaly svatby, bylo tu vystaveno rytířské brnění a různé kopí. Ze sálu stoupali výš a výš a dívali se přes bývalé dveře a okna, nyní zející prázdnotou do okolí hradu. Byla tu nádherná podívaná na všechny strany. Jak na město Ústí, tak na obec Brnou, která k Ústí náležela, řeku Labe, jak se líně vlekla mezi břehy a na Masarykova zdymadla, která měli pod sebou. Zkrátka procházka tímto hradem byla o veliké romantice...V jižním paláci natrefili na průvodkyni s houfem turistů, ale nepřidali se k nim. Šli

sami, v ruce měli popis hradu a tak jim nic nechybělo. Pomalu stoupali k přednímu hradu a k jeho věži. Tady byl výhled na celou část Střekova a zase na Masarykova zdymadla i na klidný tok řeky Labe. Ani se jim odtud nechtělo jít pryč, ale museli. Čas byl neúprosný. Ještě vystoupali na věž, celí se zadýchali námahou, a vydali se na zpáteční cestu. Tentokrát se jim šlo lépe, šli tou samou silnicí, kterou ke hradu stoupali, takže šli mírně z kopce, zahнули doleva prudkým sešupem ulicí k mostu přes železniční koleje a to už byli na nádraží ve Střekově. Vlád'a se zeptal pokladní v okénku, zda by se odtud nemohli dostat na hlavní nádraží. Mohli, měli štěstí, za 10 minut jim jel vlak a tam již měli přípoj do Mostu. Krásně to stihli. Za celý den toho měli dost, byli oba unavení, ale spokojení, že se jim den vydařil a krásně ho prožili.

Vlak přijel, nastoupili, jeli jednu stanici a byli na hlavním nádraží v Ústí n/L. Tam přestoupili na další vlak, se kterým jeli už přímo domů. Byli tak unavení, že málem ve vlaku usnuli. Ale protože se ve stanici před Mostem přihrnula skupina pěti kluků, která byla dost hlučná, tak je docela probrala a když se blížili k Mostu, vstali a stoupli si ke dveřím. Za chvíli byli na nádraží, Vlád'a otevřel dveře a vystoupili z vlaku. Po schodech sešli do průchodu a po dalších zase vystoupali do nádražní haly, prošli jí a byli venku. Přešli kousek silnice k zastávce, aby se mrkli, jak jim jede odtud autobus. Protože byla sobota, tak nejezdil tak často, jako ve všední den. Museli čekat skoro půl hodiny. Sedli si na lavičku s tím, že pěšky nepůjdou, bylo to k nim dost daleko. Měli toho pro dnešek opravdu dost.

5. kapitola

Měsíce uběhly jeden za druhým, když po půl roce našli v poštovní schránce oznámení, aby se dostavili k převzetí doporučené zásilky na poštu. Vlád'a řekl Věře, že to bude asi kvůli tomu vloupání. Oznámení znělo na jeho jméno a tak se tam druhý den vypravil, aby si zásilku vyzvedl. Bylo to soudní předvolání, jak se domníval, a k soudu se měli dostavit za týden.

Týden uběhl, když se ráno probudili a uvědomili si, co je dnes čeká. Vůbec neměli chuť jít k soudu. Ale museli! Škodu sice žádnou neutrpěli, šperky a peníze jim byly vráceny, protože je zloděj nemohl včas ukrýt, když byl dopaden ještě ten den, ale musel být potrestán zvlášť, když už měl jednu krádež za sebou. A taky i jeho kolega, který mu ke krádeži napomáhal tím, že mu opatřil duplikát klíčů od jejich bytu. Oba se oblékli, nasnídali se a vyrazili. Soudní jednání bylo určeno na desátou hodinu, tak to snad nebude trvat tak dlouho, a oni budou moci jít ještě do práce, i když by měli mít na dnešek paragraf. Vlád'a si uvědomil, že tam bude taky jeho bývalý kolega, se kterým seděl v kanceláři a tak byl zvědav, jak se bude tvářit. Už teď měl z něho nepříjemný pocit. Ale proč? Vždyť on byl ten poškozený! K soudnímu jednání se mu vůbec nechtělo, ale museli jít oba dva. Věra, ta si z toho nic nedělala, jak viděl, ale jemu to bylo docela trapné, ač byl on ten poškozený. Jak se tak člověk může lehce v někom splést? Nikdy by nevěřil, že by mu jeho kolega podrazil nohy.

Při těchto úvahách došli pomalu k soudu, vystoupali po schodech do I. patra a posadili se na lavici před jednacím sínem. Seděli asi 10 minut, když se dveře otevřely a zapisovatelka vykoukla ven. Vláša vstal a podával jí předvolání.

„V pořádku, počkejte, až vás oba zavoláme!“ Vláša se divil, že tu čekají sami na chodbě a obžalovaný s tím druhým tady ještě nejsou. Asi budou již v jednacím síni, napadlo je oba. Anebo, je další varianta, a sice ta, že by se nedostavili? Podívali se na sebe, pokrčili rameny a seděli dál. Asi za dalších patnáct minut je již zavolali do jednacím síně. Rozhlédli se a viděli, že zloděj, který k nim vnikl do bytu, sedí již v lavici mezi dvěma příslušníky. Svého kolegu zatím Vláša neviděl. Oba byli vyzváni, aby si sedli.

Předvolán byl Václav Horák, jenž se dopustil krádeže v bytě Novotných, a to 100 tisíc v hotovosti a zlaté šperky v nejmenované hodnotě. Díky rychlému zásahu, se šperky, i celá hotovost našla ještě ten den u jmenovaného, který je nestačil ukrýt. Oba, jak Vláša, tak Věra poslouchali, jak čte soudce obvinění a ptá se na různé podrobnosti krádeže. Nejraději by odtud již ale vypadli. Vůbec je to tu nebavilo, ukradené věci dostali zpět a soud ať se s povedenými zlodějíčky vypořádá sám. Byli ještě voláni jeden po druhém, aby vypovídali, jak to bylo, když přišli domů z divadla. Také o té bundě, které si všiml Vláša na zloději, a tím vlastně byl delikvent brzo odhalen. Volán byl ještě Vlášův kolega a tak se Vláša rozhlížel, kde je, protože ho nikde neviděl. V jednacím síni už byl, jenže seděl na opačné straně než zloděj, také mezi dvěma příslušníky, a tak ho Vláša přehlédl. Vláša se na něj díval, ale ten jako kdyby na sobě cítil jeho pohled, očima uhýbal. Věra se ale zarazila, neboť toho člověka znala. Nevěděla, že je to Vlášův kolega, nikdy za ním do kanceláře nechodila.

Oba si poslechli, co vypovídal. Přiznal se, že udělal otisky klíčů, které měl Vlád'a v tašce, když odešel z kanceláře do provozovny. Otisky pak předal dotyčnému zloději, který si podle nich zhotovil klíče a také mu řekl, kdy jdou manželé Novotní do divadla, ale na loupeži se už nepodílel. Po výpovědi se vrátil do lavice a čekal se svým kamarádem na verdikt soudu. Vlád'u už nebavilo čekat na rozsudek a tak přemýšlel, jestli se nemá zvednout a jít s Věrou pryč, však jim ho stejně pošlou, ale bylo by to asi hloupé, kdyby před vyřčením rozsudku odešli.

Soud se odebral k poradě a po půl hodině se vrátil. Rozsudek zněl: Václav Horák rok nepodmíněně s tím, že se ukradené věci u něj našly a manželé Novotných je dostali hned nazpět. Vlád'ův kolega dostal podmínku na 2 roky.

Věra s Vlád'ou vstali a vyšli ze soudní síně na chodbu, chvíli přemýšleli, a pak se dohodli, že do zaměstnání dnes již nepůjdou. Vlád'a měl sice dost práce i za obviněného kolegu, ale využili dnešního dne s tím, že si aspoň trochu oddychnou. Však to byly nervy a tak byli rádi, že mají slyšení za sebou. Měli chuť jít někam do restaurace, aby dnešní den oslavili, ale někdo známý z práce by je mohl vidět, protože jim vlastně ještě neskončila pracovní doba a tak si to namířili rovnou domů. Od soudu to bylo dost daleko, šli mlčky, a každý nezávisle na druhém si vybavoval probíhající situaci v soudní síni.

„Už budeme doma,“ ozval se Vlád'a. Když měli dům již před očima, zahlédl u něj sestru. Ona je ale neviděla a tak vystoupala pět schodů ke vchodovým dveřím a zazvonila. Když se neozval bzučák, otočila se, sestoupila ze schodů a chtěla se podívat nahoru k jejich oknům a vtom je zahlédla. Věděla, že budou dnes u soudu a protože měla dovolenou, tak k nim zašla, zvědavá, jak dopadlo soudní jednání.

Vlád'a odemkl vchodové dveře, a vyšli společně k bytu. V předsíni se zuli, Věra pobídla Aničku, aby šla do pokoje, že uvaří kávu a přinese něco k snědku. Ta s ní ale zašla do kuchyně, že jí pomůže. Věra dala vařit vodu, vyndala hrníčky, cukřenku, lžičky a z lednice vyndala máslo, šunku, sýr a okurky. Z chlebníku ještě vytáhla veku na chlebičky. Anička je začala mazat a obkládat. Věra připravila sklenky a láhev červeného vína a odnesla to do obýváku.

Musí trochu oslavit ten dnešní den, řekla si a vrátila se do kuchyně. Po chvíli začala vřít voda na kávu, zalila šálky a odnesla je do pokoje. Anička dodělávala chlebičky, Věra vyndala ještě jeden tácek, protože se všechny na jeden nevešly. Vlád'a mezitím nalil víno do skleniček, a tak pozvedli všichni číše a připili si, že už mají soudní jednání za sebou... Mlčky jedli, zapíjeli kávou a po chlebičkách se za chvíli jen zaprášilo. Věra přinesla ještě minerálku, aby to spláchli. Mezitím referovali dopodrobna Aničku, jaké to bylo u soudu. Ve tři hodiny se Anička zvedla, rozloučila se a neopomenula jim říct, aby ji brzo navštívili.

Venku pražilo slunce o sto šest. Po obloze pluly bílé obláčky, sem tam nějaký šedivý, ale nehrozilo, že by mělo pršet. Anička zamířila do parku, přes který to měla blíž k domovu. Kvetly tu růže všech možných barev a jejich vůně jí čechrala nosánek. Nasála ji do sebe a znovu a znovu, že si připadala chvílemi jako feťák. Byla omamující! Jinak tu rostly staré kaštany, platany a lípy spolu s různými okrasnými keři. Kolikrát tudy procházela a tak to měla zmapované. Ráda tudy chodívala. Když kvetly lípy, to byla tak opojná vůně, že si po každé sedla na lavičku a oddávala se relaxaci. Nadechovala se a sála tu vůni do sebe a bylo jí fajn. Ptáci poletovali, zpívali a někdy se objevily i straky. Ty ale neměly libý hlas, skřehotaly, ale zato byly krásně zbarvené. Ted' šla domů, ale nesesla si, aby se zaposlouchala do zpěvu ptáčků. Chtěla si ještě uvařit na zítřa polévku, aby měla co

jíst, až přijde domů z práce, protože dovolenou měla jen na dnešek... V tom okolo ní projel kluk na kole, až se lekla, že by málem upadla. Těsně ji míjel.

Divoch jeden, řekla si pro sebe. Nemůže dávat pozor? Vzpomněla si na to, že před pár lety, nebyla kola k dostání. Byla na pořadník. Anebo se musela vystát fronta, ale většinou jich přišlo jen pár a tak to množství nestačilo pokrýt poptávku. Když kolo konečně asi po půl roce sehnala, zavolala jí za pár dní kamarádka, jestli by s ní nejelela do kina, na hezký film. Moc se jí nechtělo, ale kino bylo daleko a tak jely obě na kole. Kola si venku zamkly k mřížím pod restaurací a šly do kina. Po kině vyšly ven a místo dvou kol, tam bylo jen jedno a zrovna bylo pryč to Aniččino. Tenkrát by se byla rozplakala, jak jí to bylo líto. Tak dlouho na něj načekala, než ho sehnala, a měla ho jen chvíli, snad měsíc a někdo jí ho ukradl. Nahlásila to na policii, a protože měla pojistku, zašla ještě do pojišťovny a sepsala s nimi protokol. Pojišťovna jí sice nějakou částku vyplatila, ale ne celou. A kolo bylo skoro nové... Víc ji ale zasáhla ztráta kola, než menší úhrada od pojišťovny. Spílala si v duchu, proč do toho kina jezdila, do kina chodila ráda, to ano, ale mohla jít zase pěšky a kolo by se jí neztratilo. Dokonce měla zlost i na kamarádku, že ji do kina vytáhla. Ale stalo se, a za nějakou dobu si koupila kolo nové. Tohle všechno jí prolítlo hlavou, když okolo ní projel ten kluk. Z parku byla už venku, přešla silnici a šla ještě kousek po chodníku a byla doma.

Vlád'a se doma, když Anička odešla, natáhl na gauč a řekl, že si trochu zdřímne. Byl utahaný, poslední dny pracoval 10 až 12 hodin. Už aby mu tam někoho dali, takhle to nemůže táhnout sám do nekonečna. Radši by v tom případě dal výpověď a hledal si jiné místo. Věra zatím opláchla nádobí a dala se do žehlení, které na ni čekalo už několik dní. Žehlila nerada a tak prádlo po vyprání vždy poskládala, a když vyprala další várku prádla, pak teprve žehlila obě várky

najednou. Zavřela dveře u kuchyně, aby nerušila Vlád'u a pustila si přehrávač s Věrou Špinarovou, lépe jí to při poslechu hudby utíkalo. Prádlo vyžehlila, uklidila prkno na žehlení, žehličku položila na sporák, aby vychladla, otevřela dveře u kuchyně a mrkla na Vlád'u, jestli ještě spí. Ale byl vzhůru a jen se tak povaloval na gauči.

„Víš co Věro, co kdybych se porozhlédl po jiném místě? Už mě to tam přestává bavit nastavovat hodiny každý den a to už je půl roku, a stále náhradu za bývalého kolegu nemají. Jsem unavený a otrávený, co si vůbec ředitel myslí? Přece to takhle nemůže jít do nekonečna! Dříví štípat si na sobě tedy nenechám.“ Věra si k němu přisedla, vzala ho za ruku a náhlým instinktem ho pohladila.

„Když se Ti tam nelíbí a máš toho dost, tak se někde porozhlédni, jestli bys něco nenašel, co by Ti vyhovovalo! Ale výpověď ještě nedávej, dokud si něco nenajdeš! Ale nevím, jestli by Tě ředitel pustil na dohodu, když vlastně děláš práci za dva. Kdo by tam potom byl? To Tě určitě nepustí, a jestli nikoho nenajde, tak Tě nebude chtít propustit vůbec. Nějak se mi to nelíbí.“

„Tak prostě prásknu dveřmi a odejdu, já toho mám fakticky už dost! Vždyť půl roku tam dělám deset a někdy i dvanáct hodin, to by po půl roce položilo i vola!“

Věra nevěděla, co by mu na to řekla, chápala ho, to ano, a bylo jí ho líto, ale jak mu pomoci nevěděla. Asi by bylo lepší, kdyby si našel opravdu jinde místo a pak z podniku odešel. Ale taky věděla, že je Vlád'a zodpovědný a takhle narychlo odejít z podniku, že se neslučuje s jeho povahou. Je to zkrátka těžké, v jakém postavení se Vlád'a ocitl, když vyhodili jeho kolegu za napomáhání ke krádeži. Jedině je dobré na tom to, že se jim peníze a šperky vrátily a že viníci byli odsouzeni. Vlád'ovi sice ředitel připisuje každý měsíc finanční odměnu, ale zase to není žádný zázrak, za ty hodiny, které v kanceláři navíc vysedává.

Věra mu navrhla, aby zašel zítra za ředitelem a rázně si s ním promluvil. Nanesl mu, že práce je moc, že je s psychikou na dně a jestli do měsíce nikoho nesežene, že odejde sám. Odměna, kterou za napracované hodiny dostává, není velká a za půl roku, co pracuje za kolegu, ředitel ušetřil na platě.

„Nakonec by jsi také mohl jít k lékaři a ten Tě uzná a zůstaneš doma marodit. Oboje by vyšlo úplně stejně, jak nemoc, tak výpověď, protože v obou případech by jsi tam nebyl a ředitel by si musel poradit. Ale kdybys mu dal nůž na krk, bylo by to jiné!“

Podle Vládi ředitel na něj spoléhal, že ho nenechá ve štychu, když mu dá nějakou tu korunu navíc jako odměnu, a on ušetří peníze za proplácení mzdy jednoho pracovníka. Vlád'a nad tím uvažoval a rozhodl se, že zítra hned ráno zajde k řediteli. Nebude to odkládat. Místo sice ještě nemá, ale určitě by něco našel. Byl mrzutý, a i když byl v právu, přece jen rozhovor s ředitelem mu naháněl do duše neklid. Věra to na něm viděla a tak radši vstala a šla uklidit prádlo, které vyžehlila do skříně. Nechávala ho vždycky trochu vychladnout po žehlení, aby tzv. vyvětralo. Když ho uklidila, odestlala postele, protože byl čas na spaní. Zašla do koupelny, osprchovala se a nakoukla do obýváku, jestli se Vlád'a už zvedl.

Když viděla, že dosud leží, tak mu řekla, že si jde lehnout a dala mu dobrou noc. Lehla si, vzala knížku a pustila se ještě chvíli do čtení, než k ní přilétne spánek na bílých perutích a odnese ji do nadoblačných výšin... Milovala knihy a každý večer s nimi usínala v posteli, přes den nebyl na čtení čas. Někdy Vlád'a huboval, ať zhasne, že mu vadí světlo. Ale ona mu na to odpověděla, ať se otočí, aby ho nerušilo, anebo ať si přikryje hlavu dekou. Stejně měla ale výčitky svědomí. Nechtěla se ale omezovat, vždyť nic jiného neznala než práci. Někdy šli spolu do kina, nebo do divadla. Ale to nebylo často. A v televizi, když něco dávali, co se jí nelíbilo, a Vlád'a se díval,

tak šla do ložnice a tam si sedla, vzala knížku do ruky a četla. Ale to bylo jen zřídka.

Začetla se do knížky, ale po chvíli si uvědomila, že ani neví, o čem čte, položila knihu na noční stolek a zhasla. V bytě bylo ticho, Vlád'a asi dosud ležel na gauči. Ať leží, pomyslela si, třeba tam usne. Na gauči je deka, tak se s ní může přikrýt, udělal to již několikrát. A to když šel večer na pivo a vrátil se později domů... Nelíbilo se jí to, ale co měla dělat? Několikrát se kvůli tomu vadili, protože jí řekl, že jde na jedno a ono z toho pak bylo ne jedno, ale víc, nebo taky pár frťanů. V tom momentě se s ním ale nemělo cenu bavit. To pití se jí nelíbilo, poslední dobou pil čím dál víc... Chtěla si s ním o tom promluvit, ale pořád to odkládala. Nevěděla, jak bude reagovat. Byl dost nevrlý, ale taky se mu nedařilo, když měl naloženo na bedra víc práce, než bylo v jeho pracovní náplni, ale takhle to řešit nemusel. Taky by se jí to nelíbilo, kdyby měla dělat půl roku za kolegyni, ale kvůli tomu pít? Vzdychnula si a v tom slyšela, jak se zavírají dveře. Že by šel teď večer do hospody? Honem vstala, vyšla z ložnice ven a zavolala „Vlád'o“, ale nikdo se jí neozval. Nakoukla do obýváku, gauč byl prázdný, mrkla ještě do kuchyně, nebyl tam. Tak je to jisté, šel na pivo, kam jinam? Jít po schodech za ním nechtěla. Cítila by se mizerně. Musí s tím něco udělat, musí si s ním promluvit, takhle to dál nejde. Tím pitím mezi nimi vznikají rozpory a i láska se pomalu vytrácí, a jestli jemu to připadá normální, tak Věře tedy ne! Šla si zase lehnout a snažila se usnout. Ale protože jí Vlád'a hnul žlučí, když zmizel jako pára nad hrncem, tak se jí to nedařilo. Bylo jí do pláče. Že by šel zapít, že má soudní stání za sebou? To ne, věděla, že toho má v práci dost a že ho to trápí, ale přece tím, že se opije, tomu nepomůže, tím to nevyřeší. Zavrtila se do deky a snažila se, aby usnula.